

Naše rodina aneb Kdo je kdo

Vítejte v naší rodině. Kdybyste nás pozorovali v televizním seriálu, zřejmě bychom seděli na způsob rodiny Simpsonů naskládání na jedné pohovce a bez hnutí bychom sledovali večerníček v televizi. To je totiž jediný okamžik dne, kdy nás zastihnete pohromadě, bez prudkých pohybů a burácivého řevu. Jindy se nás nedopočítáte, nedovoláte ani nás nepochytáte.

Ano, jsme totiž hlučná rodina. Bydlíme ve starém pražském činžáku na Vinohradech a naši sousedé jsou buď nahluchlí, nebo svatí, nebo mají rádi děti, nebo – a tomu se nechce věřit – jsou ještě hlasitější než my. To by totiž vysvětlovalo jejich pochopení pro randál, jímž je zavalujeme ze všech stran od rána do večera.

Jen postarší sousedka Zajíčková neměla svůj den, když se před pár lety přistěhovala a zvolila přízemní byt hned pod námi. Stáří k ní není shovívavé, a tak je obdařena mimořádnou citlivostí na hlasy a řinkoty a dupoty a hudbu veškerého druhu a hlasitosti. A taky koštětem s prodlouženou násadou, aby dosáhla ke stropu a mohla vytrvale tlouct a tlouct... To nás vždycky na chvíli zastaví a ztiší, ale zkuste si zadržet rozbouřený potok.

Paní Zajíčková je díky nám v dobré kondici. Paže má vytrénované od věčného bubnování smetákem o zeď, a protože není líná na krok, vyběhne dvakrát denně jako laňka až k nám, aby domluvila mým zlatým rodičům.

Tatínek to s ní umí. Tu polichotí, tu udělá zkroušený obličej trpitele, v ruce pohotově nachystané dvě malé štamprle. Mezi paní Zajíčkovou a tatínkem se časem vyvinulo tiché spiklenectví, pravidelně stvrzované přituknutím mezi dveřmi. Paní Zajíčková tatínka vždycky polituje, že to nemá lehké, a s červenými tvářemi rozpálenými domácí slivovicí odhopsá zase dolů.

Já jsem holčička Dora. Je mi čerstvě sedm let a má školní aktovka ještě voní novotou a pastelky mám dlouhé (ne okousané jako spolužák Kamil) a vždy ořezané. Miluji zmrzlinu a pohár dokážu dokonale vylízat, aby v něm nezůstala ani kapka vanilkového ráje. Maminka se vždycky zlobí, že tohleto se nedělá a že mám pak kolem pusy žluté fousy, ale přece na dně něco nenechám! Taková dobrota. Tím ovšem moje pečlivost končí.

Mám ještě mladší sestru Amálku, je jí pět let a lumpačí už skoro stejně jako já. Jsem na to pyšná, protože mít sestru, která je moc hodná a moc šikovná a moc ochotná, to nedělá dobrotu. To pak slyšíte v jednom kuse: „Podívej se na svou sestřičku, jak je rozkošná a pořádná!“ Nebo: „Proč neumíš poslouchat jako tady ten brouček?“ A tajně koumáte, jak jí namočit copy do inkoustu, nebo jí aspoň schováte pár dílků puzzle a sníte jí čokoládu. Kdepak Amálka, je to můj spiklenec, a ještě je roztomilá jak kotě z kalendáře. Rztomilost je třeba pěstovat, pokud chcete v souboji s rodičovskou autoritou vyhrávat.

Naši rodiče jsou nejlepší na světě, sotva jsme si mohly vyhlédnout lepší. Tolik toho vydrží. A mají nás rádi, i když tatínek občas natahuje ruku po vařečce Máně, která stojí v pozoru u ledničky. Ano, Máňa je spojenec rodičů a další stálý člen naší rodiny. Ke slovu se dostává jen výjimečně, vlastně toho moc nenapovídá, ale její pouhá přítomnost v tatínkově ruce nás donutí zabrzdit a přestat v lumpárnách a jako štítů nastavit líbezný obličejíčky.

Naše maminka je krásná a nosí dlouhé vlasy a občas i sukně. Připomíná mi vílu. Ale tahle víla je naše a můžeme si na ni sáhnout a nerozplyne se. Když se zlobí, naskočí jí na čele takové dvě rýhy. A když se usmívá, rozevřou se jí u očí

dva vějířky vrásek. Až budu velká, taky bych chtěla mít takové. Zatím to zkouším u zrcadla, ale ať se pitvořím sebevíc, nic na tváři nevydolují, jen dva dólíčky smíchu.

Maminka učí ve škole, kam chodí velké děti. Holky se tam už malují a nosí boty na podpatcích. Jé, ty bych tak ráda... A kluci se už holí a mají hlasy, jako když krákorá vrána. Občas za maminkou docházejí k nám domů, aby je doučovala. To se pak zavřou v pracovně a nikdo je nesmí rušit. Posloucháme za dveřmi, aby nám neuniklo ani slovo, ale stejně ničemu nerozumíme. Asi mluví američtánsky nebo jak.

Tatínek je vůdce celé naší smečky, je z nás největší, nejstarší, a tedy má asi i nejvíc rozumu. I když mu maminka občas klade zajímavé otázky, jako: „Kam jsi dal rozum?“ Nebo: „Copak ti přeskočilo!“ Někdy mu věnuje obzvlášť pozoruhodný výkřik: „Panebože, za co!“ Dospělí si vůbec rádi dávají otázky, na které nemají odpovědi, nebo nechávají věty nedokončené: „Víš, kdybys alespoň...“ „To nedělej, nebo...“

Pokaždé napínám uši, co jako přijde, a ono nic. Vůbec se neobtěžují to dopovědět, a já hynu zvědavostí. To ve světě lidí do sto padesáti centimetrů je všechno jasné, jednoduché. Ne znamená ne, ano zase jenom ano. Bonbon za bonbon. Kamarádím – nekamarádím.

A pak je tu ještě náš benjamínek, bratříček Jenda. V září začne chodit do školky a nemůže se toho povýšení dočkat. Je pihovatý, má takové faldíčky

na nohách i na rukách a nevádí mu, když si s ním hrajeme na doktory a on je náš pacient.

Nerada bych zapoměla na dva tlusté zadky našich morčat. Jsou tak vyděšená naší hlučnou přítomností, že jejich největším přáním bývá nikdy nevylézt z nory a zůstat v blízkosti jídla. Ještě nikdy je nenapadlo vyskočit z ohrádky a prozkoumat domácnost. Poznala bych to, protože kudy chodí, tudy trousí pravidelné tmavé pevné bobky. Trochu připomínají pendrek, od pohledu. Podle chuti nevím, vážně jsem to nikdy nezkoušela.

Dora

Amálka